

PASAULIO MODELIAVIMO TENDENCIJOS TELEFONINIAME JAUNIMO FOLKLORE

GRAŽINA SKABEIKYTĖ-KAZLAUSKIENĖ

Vytauto Didžiojo universitetas

Straipsnio objektas – nauja folklorinės kūrybos atmaina – mobiliaisiais telefonais siunčiamos beveik stabilaus turinio ir formos žinutės, vadinamieji SMS-ai.

Darbo tikslas – aptarti būdingiausias pasaulio modeliavimo tendencijas telefoniniame lietuvių jaunimo folklore, daugiau dėmesio skiriant laikui, erdvei, subjektui ir vertybėms.

Tyrimo metodai – lyginamasis, interpretacinis.

Žodžiai raktai: telefoninė žinutė, pasaulio modelis, laikas, erdvė, subjektas, vertybė.

Pasaulio modelis meiliosiose žinutėse

Renkant šiuolaikinį folklorą, maždaug nuo 2000-ųjų metų pradėti fiksuoti nauji folklorinės kūrybos pavyzdžiai – mobiliaisiais telefonais siunčiamos daugiau ar mažiau stabilaus turinio ir formos žinutės. Žanriniu požiūriu jos labai įvairios: dalis žinučių yra išlaikiusios ryšį su senas tradicijas turinčiu folkloru (patarlėmis, minklėmis, anekdotais, talalinėmis, religinių tekstų parodijomis, atminimais ir kt.), bet yra ir tokių, kurios iš esmės yra nauji folkloro reiškiniai (žr. Skabeikytė-Kazlauskienė 2003: 265, 266). Straipsnyje analizuosime kasdienio bendravimo žinutes, nuo proginių, siunčiamų sveikinant su Kalėdomis ir Velykomis, atsiribosime.

Pirmiausia aptarsime pasaulio modelį, kuris būdingas žinutėms, pateikėjų įvardijamoms žodžiais *meilės* ar *meiliosios*. Šių žinučių prototipai tradiciniame folklore – atminimai.

Pradėsime nuo laiko kategorijos. Apskritai laiko traktuotė telefoniniame folklore priklauso nuo dviejų veiksnių. Pirma, nuo žinutės, kaip informacijos perdavimo priemonės, paskirties: žinute pranešama tai, kas aktualu dabar, kalbamuoju momentu. Antra, laiko raiška yra susijusi su žinučių tekstų semantika.

Gana daug meiliųjų žinučių, kuriose konstatuojamas dabarties laikas, sutapatinant jį su tomis sekundėmis, kada siuntėjas žinutę siunčia, o gavėjas skaito: *Dabar atsisėsk. Atsipalaiduok. Nieko negalvok. Jauti? kažkas švelniai paliečia tavo lūpas. Nebijok, tai aš tave bučiuoju prieš miegą...* VDU ER* 474/49; *Pažiūrėk pro langą.*

* VDU ER – Vytauto Didžiojo universiteto Etnologijos ir folkloristikos katedros rankraštynas.

Ar matai mėnulį? Aš jo paprasčiau – jis tave prižiūri. Ko nemiegi? Marš į lovą! Labanakt! VDU ER 474/46. Šiuo momentu išgyvenama dabartis dažnai siejama su įsivaizduojama ateitimi – labai artima, tokia, kurią laiko tėkmė tuojau pavers dabartimi: *Jeį skaitai šią SMS, tu man skolinga apkabinimą, jei ją išsaugosi – pasi-matymą, jei atsakysi – viską, jei ignoruosi – tu mano!* VDU ER 464/80.

Cituotose žinutėse laikas tik fiksuojamas – jį nurodo gramatinės veiksmažodžių formos, kartais ir laikorieveiksmai, iš kurių būdingiausias yra *dabar*. Tačiau kaip būties forma laikas čia nereflektuojamas. Bet esti ir tokių žinučių, kur laikas tampa žinutės turinio objektu. O apie kokį kitą laiką gali suktis kalba meiliosiose žinutėse, jei ne apie meilės? Tikriau, kalbama apie meilės trukmę, o toji trukmė – laikas iki gyvenimo galo, arba amžinatvė: *Jeį tavo širdis būtų kalėjimas, norėčiau būti jame uždarytas iki gyvos galvos* VDU ER 481/9; *Ateik šiandien į mano sapnus, ir aš tau parodysiu tiesiausią kelią į žvaigždes, leisk tave pajusti, ir aš visą amžinybę būsiu tavo* VDU ER 464/84. Būdingos žinučių pabaigos: *žinok, kad mano mintyse tu būsi nuolatos* VDU ER 481/55; *būk su manim tu visada* VDU ER 482/21. Taigi meilės išgyvenimo laikas meiliosiose žinutėse – šios akimirkos dabartis, kuri gali būti iš-tesijama iki begalybės. Dabarties momento siejimas su tuo, kas nekintama, amžina, yra ritualinio pobūdžio judesys, bylojantis apie norą meilės laiką sakralizuoti.

Specifiška meiliųjų žinučių laiko raiška – paros tarpsnių ženklai. Galima netgi išskirti rytinių ir vakarinių tekstų atmainas. Vakariniai, siunčiami kaip labos nakties palinkėjimai, sudaro maždaug pusę visų meiliųjų SMS-ų. Stereotipiniai tokių žinučių įvaizdžiai yra dangaus kūnai: mėnuo, o ypač – žvaigždės. Šiais įvaizdžiais ne tik nurodomas paros metas, drauge jais kosmizuojama erdvė, taigi pereiname prie žinučių erdvės aptarimo.

Dangiškieji vakarinių žinučių įvaizdžiai neretai yra dviplaniai: neprarasdami savo tiesioginės reikšmės (žinutė siunčiama vėlai, kai danguje iš tiesų gali būti regimas mėnuo ir žvaigždės), šie įvaizdžiai funkcionuoja kaip dvasinės erdvės simboliai. Kosmizuota dvasinė erdvė leidžia įsimylėjėliams be jokių kliūčių įveikti atstumus ir susitikti. Būdingos mylimųjų judėjimo kryptys dvi – vienam link kito ir aukšty-n, beje, kai kada šios kryptys suliejamos į vieną: *Pažvelk į dangų. Ten ši-nakt daug žvaigždžių. Gal pamatysi ten mane, aš tarp jų. Tiesiog aš ieškau tavęs, nes noriu būti su tavim kartu...* VDU ER 483/9; *Toks ramus ir stebuklingas, bet kartu ir nemirtingas vakaras su daug žvaigždžių tiesia taką link sapnų. Duok man ranką ir link jų vėl keliausime kartu...* VDU ER 474/1.

Žvaigždėto dangaus erdvės semantinis ekvivalentas yra sapno erdvė. Pagrin-diniai šių erdvių požymiai – beribiškumas ir absoliutus pralaidumas, leidžiantis mylimiesiems laisvai įveikti juos skiriantį atstumą ir pasijusti esant drauge. Sapnas – pagrindinė mylimųjų susitikimo vieta: *Labanakt, mano angele, aplanky-siu tave sapne <...>* VDU ER 465/101; *Nors sapne ateisiu pas tave <...>* VDU ER 402/69; *pajuski šilumą sapnų, nes tik per juos teateinu* VDU ER 467/90. Kai kada sapno ir žvaigždėto dangaus erdvės susilieja: *Kai užmerksi akyles ir sapnuosi žvaigždutes, prisiminki ir mane – susitiksime sapne* VDU ER 467/18; *Ateik ši-nakt į mano sapną, ir aš tau parodysiu tiesiausią kelią į žvaigždes <...>* VDU ER 467/84.

Meiliosiose žinutėse mylimuosius sujungianti dangaus ir sapno erdvė išskyla kaip opozicija juos skiriančiai empirinės realybės erdvei. Kitaip tariant, susiduriame su sakraliosios ir profaniškosios erdvės priešprieša.

Kai lyrinis vyksmas pakylėjamas į sakraliąją erdvę, natūralu, kad joje atsidūrę asmenys įgyja tai erdvei derančių bruožų. Mylimoji (ar mylimasis, nes kartais negalima pasakyti, apie ką kalbama: apie jį ar apie ją) yra idealizuojama, pavadinant ją *žvaigžde, saule, angelu, fėja, gėle, žvilgančiu rasos lašeliu, pasaka, svajone* ir pan. Esama žinučių, kuriose mylimoji ar mylimasis kosmizuojami: *Kai norėsiu tave apkabinti, apkabinsiu medį, nes manysiu, kad tu jame. Kai norėsiu prisiglaust, prisiglausiu prie žemės, nes tu vaikščiojai ja. Kai norėsiu paglostyt, paglostysiu vėją, nes manysiu, kad tu skrajojai su juo. O kai norėsiu pabučiuoti, pabučiuosiu krintantį lietų ir tikėsiu, kad bučiuoju tave Lietuvoje...* VDU ER 464/63; *Užsimerk. Sugalvok norą. Ką matei? Mane? Gal... Aš visur matau tik tave. Matau ten, kur niekas nemato – saulėje, gėlėse, žvaigždėse ir savo noruose...* VDU ER 481/37. Mylimos esybės pasklidimas visatoje, manytume, laikytinas aukščiausiu mylimojo sakralizavimo būdu – juk šitaip visur jaučiama gali būti tik dievybė. Išreiškiant žmogiškąjį mylimo asmens konkretumą, minimos jo kūno dalys, tačiau tik tos, kurios, orientuojantis pagal opoziciją aukštai – žemai, yra siejamos su viršumi. Tai akys, skruostai, lūpos, rankos: *Tavo akys lyg ilgesio upė. Tavo žvilgsnis toks keistas, svaigus. Tavo akys mane sužavėjo, be tavęs aš gyvent negaliu!* VDU ER 466/64; *Aš ateisiu tyliai tyliai, kai miegos visi mažyliai. Tau į skruostą pabučiuosiu ir kaip sapnas išgaruosiu* VDU ER 403/109; *Prieblanda, aplink tyla... tavo lūpos... jos jau čia... prisiglaudžia, nuramina, vėl užkaitina, vėsina... tam nėra jokių ribų – tai lyg jūra be krantų* VDU ER 468/3; *Tavo švelnios rankos mano širdį apkabino, ilgesiu apdovanojo. Naktimis aš jas sapnuoju. Tavo rankos apkabino, apsvaigino...* VDU ER 483/17.

Erdvės, laiko, mylimo asmens vaizdavimo pobūdžiu ir netgi būdingiausiais įvaizdžiais meiliosios žinutės kiek primena romantikų kūrybą. Ne veltui kai kurie informantai jas pavadina *romantiškosiomis*. Bet dera prisiminti, kad romantiškai, siekė sukurti naująją mitologiją, ir sąmoningai, ir intuityviai „susigrąžino kai kurias esmines mitinės sąmonės struktūras“ (Ališanka 1998: 81). Tokiu būdu per romantinę tradiciją, kaip tarpininę, meiliosios žinutės susisiečia su archajine dangaus, sapno, amžinybės sakralizavimo tradicija.

Vis dėlto ne visų meiliųjų žinučių stilius prilygintinas romantiniam. Dalis žinučių turi savitą vaikiškumo atspalvį, jų kalba panėši į tą, kuria mylinti motina kreipiasi į mažą vaiką: gausu mažiųjų žodžių, kuriamos vaikystę primenančios situacijos: *Myliu aš tavo nosytę, myliu ir tavo ausytes. Ir kojytes, ir rankytes. Vienu žodžiu, tave myliu* VDU ER 467/69; *Kai tu buvai visai mažytė, mama lydėjo link lovytės. Miegogajai tik su meškiuku, linkėjai jam saldžių sapnų. Dabar linkėki man saldžių, nes tas meškiukas aš esu!* VDU ER 467/35. Kartais romantinė ir vaikiškoji kalbėsenos maniera susipina, ir tada žinučių tekste pagausėja mažiųjų žodžių (*saulutė, mėnuliukas, žvaigždutės*).

Žinučių kalbos meilumą, lipšnumą lemia tekstų subjekto santykis su asmeniu, į kurį jis kreipiasi. Tai švelniškos globojančios meilės santykis, artimas motinos ir

vaiko ryšiui. Jį rodo būdingoji meiliųjų žinučių siuntimo situacija – noras palinkėti labos nakties, saldžių sapnų. Apie šitokio pobūdžio santykį byloja ir jutiminė meilės raiška – apsiribojama mylimo žmogaus pabučiavimu bei prisilietimu prie jo: *Užmerk akis, nusišypsok, pajusk, kaip aš tave bučiuoju, ir apie nieką negalvok – šią naktį tau padovanoju...* VDU ER 480/37; *Jei pajusi švelnų lyg pūkas prisilietimą, žinok, kad tai aš glostau ir bučiuoju tave* VDU ER 46/101.

Meiliosiose žinutėse modeliuojamo pasaulio ašis, be abejo, yra meilė. Ji laikoma pačia didžiausia vertybe: *Tikėk, kad meilė – perlas, kad meilė – ateitis. Žmogus be meilės aklas, vergas. O jo gyvenimas – tamsi naktis* VDU ER 482/67. Meilė įprasmina gyvenimą: *Šypsokis, nes gyvenimas per trumpas, kad liūdėtum. Svajok, nes be svajonių nesukursi ateities. Mylėk, nes be meilės gyvenimas neturi prasmės* VDU ER 482/66. Meilės patyrimas išryškina pasaulio grožį: *Ar žinai, kodėl šypsosi saulė, ko pasaulis toks šiandien šviesus? Tai todėl, kad margajam pasauliui mes atradom šilčiausius jausmus!* VDU ER 480/38; *Įsimylėti – tai lyg nuvalyti dulkes nuo kasdienybės. Viskas nušvinta ryškesnė spalvom* VDU ER 465/32. Drauge pripažįstama, kad meilė yra nuostabus žmogaus būties slėpinys, kuris nesileidžia verbalizuojamas: *Tai, ką matau tavo akyse, žodžiais neišsakoma, spalvomis nenupiešiama, neišdainuojama gražiausiomis dainomis* VDU ER 486/48.

Pasaulio modelis šelmiškiosiose žinutėse

Toliau pereiname prie antrojo telefoninio folkloro pasaulio modelio. Šio pasaulio devizas galėtų būti štai tokia žinutė: *Meilė – tai vardas. Seksas – žaidimas. Pamišk vardą ir žaisk žaidimą* VDU ER 487/92. Taigi antrojo pasaulio modelio ašis – seksas, ir ji nukreipta ne į viršų, o žemyn. Siunčiant šias žinutes tiesiog pokštaujama, išdykaujama, todėl patogumo dėlei jas vadinsime šelmiškiosiomis. Pasaulio konstravimo būdas šelmiškiosiose žinutėse – žaidybinis, o žaidimo esmė čia – aukštyne kojom apversti visa, kas buvo teigiama meiliosiose žinutėse. Šelmiškiosiose žinutėse atsiveriantį pasaulį valdo karnavalo dėsniai. Apibūdinamas karnavalinės kultūros svarbiausią estetinę kategoriją – groteskinį realizmą, Michailas Bachtinas rašė: „Esminė groteskinio realizmo ypatybė yra pažeminimas, t. y. viso, kas aukšta, dvasinga, idealu, abstraktu, perkėlimas į materialųjį kūniškąjį matmenį“ (Бachtин 1990: 26). Šelmiškiosioms žinutėms būdingas kūniškumo apraiškas bandysime parodyti, gretindami šias žinutes su meiliosiomis.

Šelmiškųjų žinučių laikas taip pat yra dabartis, kuri, kaip ir meiliosiose žinutėse, gali būti fiksuojama kaip tiesioginio bendravimo momentas. Bet dabarties projekcijos į amžinybę čia nerasime. Priešingai – dalį žinučių sudaro trumpi naratyvai, savotiški anekdotai, kuriuose ryškina laiko tėkmė: *Kuo skiriasi moterys? 8 metų guldai į lovą ir seki pasakas, 18 – seki pasakas, kad gultų į lovą, 48 – seki pasakas, kad tik negultų į lovą* VDU ER 468/29; *18 metų mergina – karšta kaip Afrika. 20 metų mergina – apskri kaip Amerika. 25 metų mergina – išvažinėta kaip Europa. 30 metų mergina – pamiška kaip Antarktida* VDU ER 31/47. Pabrėžiamas destruktivusis laiko tėkmės aspektas – laikas naikina seksualinį patrauklumą.

Šelmiškųjų žinučių erdvė aiškiau neapibrėžta. Jei išskiriamas koks nors erdvės objektas, jis būna buitinis ir visų pirma susijęs su kūno reikmių tenkinimu. Kūno sureikšminimas – karnavalinės kultūros bruožas. Šioje vietoje norisi atkreipti dėmesį į žinutes, informantų vadinamas *apgaulingosiomis*. Savo prigimtimi jos primena karnavalinei kultūrai svarbų persirenginėjimą, kaukių užsidėjimą. Tokiose žinutėse kalbama apie kokį nors veiksma ar objektą, kuris įvardijamas tik paskutiniais žodžiais. Veiksmo ar objekto charakteristika dvilypė – drauge ir teisinga, ir tyčia klaidinanti žinutės gavėją. Žinutėms būdinga rafinuota žaismė, kai erotinėmis / seksualinėmis užuominomis, o kai kada nesibodint ir tariamai begėdiško natūralizmo yra kalbama apie visiškai nekaltus dalykus. Vienas iš populiarenių šiose žinutėse minimų objektų yra lova: *Mes apsipylėm prakaitu abu, pūkais aplipę tęsėm kovą, tu dejavai, o aš rėčiau balsu – į rūšį nešėm seną lovą* VDU ER 487/83; *Aš tave grubiai numetu ant grindų... praskečiu tavo kreivas kojas... ir krentu ant tavęs... Ech, kokia tu man miela – mano senoji lova* VDU ER 481/20. Kiti objektai, kurių apgaulingais apibūdinimais tyčia kurstoma erotinė vaizduotė, – pagalvė, pižama, muilas, radiatorius, tualetas. Į dangaus erdvę žvilgsnis nukreipiamas išimtiniais atvejais; o jei taip nutinka, dangaus kūnų traktuotė praranda idealumą – antai vienoje iš šelmiškųjų žinučių mėnulis vaizduojamas kaip nepageidaujama pasekmių kaltininkas: *Nesibučiuok, kai bus tamsu, nes mėnuliukui bus baisu. Jis atneš tau dovanų: mažą, pliką, be dantų* VDU ER 474/47.

Meiliųjų žinučių subjekto santykis su pasauliu skleidžiasi per švelnią, globėjišką meilę kitam. Šelmiškųjų žinučių subjekto santykius su kitu asmeniu lemia seksualinis ryšys: *Jeigu tu nori sekso, paspausk – 1, meilės ir glamonių – 2, prancūziško sekso – 3, ispaniško – 4, sekso be tabu – 5. O jei nori visko kartu, surink mano numerį* VDU ER 475/36. Mėgstama pabrėžti kūniškąjį šio ryšio pobūdį. Subjektas savąjį „aš“ tapatina su kūnu (*Dūšia skęsta alkoholy, mano kūnas tavęs nori. Mano noras begalinis, stoviu aš su apatiniais. Nebandyk mano kantrybės, skambink greitai nekankinęs* VDU ER 475/33), kitą asmenį jis taip pat vertina pagal jo kūno ypatybes (*Rožės raudonos, lapeliai žali. Aš myliu tavo kojas ir ką tarp jų turi* VDU ER 487/91). Beje, palyginti su meiliosiomis žinutėmis, akivaizdu, kad šelmiškosiose daugiau dėmesio skiriama kūno apačiai. Jei seksualinis ryšys žinučių subjekto nepatenkina, ryšio partnerį jis atstumia paniekindamas, pajuokdamas: *Policija pranešė, kad rastas lavonas be smegenų ir mažu pimpalu. Brangus drauge, paskambink. Man dėl tavęs neramu* VDU ER 402/61.

Be seksualinio, antrasis šelmiškosiose žinutėse išryškintas subjekto poreikis yra maitinimasis. Kad šis poreikis ne mažiau svarbus, o kai kada galys būti ir stipresnis už seksualinį, teigiama populiarioje parodijinio pobūdžio žinutėje: *Ryte nevalgiau – galvojau apie tave. Dieną nevalgiau – galvojau apie tave. Vakare nevalgiau – galvojau apie tave. Naktį nemiegojau – norėjau valgyti* VDU ER 481/31. Vis dėlto kur kas daugiau nei apie valgymą yra kalbama apie gėrimą, o tiksliau – apie girtavimą: *Šaltą degtinę aš mėgstu be galo, šiltą degtinę taip pat aš myliu, bet jei ta degtinė man mokslams sutrukdo, tai eina tie mokslai geriau po velnių* VDU ER 471/60. Telefoniniame folklore labai greitai išgalėjo iš tradicinio folkloro perimtos girtavimą

šlovinančios religinių tekstų parodijos, kartais jos kiek sumoderninamos. Šios parodijinės žinutės puikiai atliepia karnavalinei kultūrai būdingą šventumo parodijavimą: *Garbė dievui spiritui ir jo sūnui pilstukui, kuris gimė rugių lauke, vėliau kentėjo katile, galiausiai šventą kelionę baigė bomžo pilve. Amen* VDU ER 291/58. Girtavimas ir seksas aptariamų žinučių pasaulyje vaizduojama kaip labai artimos, į vienumą susiliejančios sritys. Tai itin ryšku apgaulingosiose žinutėse, kuriose seksualiniais veiksmais ar jausmais yra maskuojama alaus ar degtinės charakteristika: *Kaip aš jį myliu: paimu švelniai į rankas, prispaudžiu prie lūpų, apžioju, čiulpiu, kol išbėga jis, skystas ir labai skanus „Švyturio“ alus* VDU ER 487/84; *Aš tavęs vis noriu ir noriu, bet tu negali būti mano likimo drauge... Kaip man pamiršti tave, degtine tu nelemta...* VDU ER 483/34.

Didžiausiomis vertybėmis šelmiškiosiose žinutėse yra laikomi kūniškieji gyvenimo malonumai: *Viskis su kola – gerai. Lietus – nuostabu. Seksas – labai gerai. Seksas su tavimi – nepakartojamas įrodymas, jog verta gyventi...* VDU ER 483/25. Visa, kas trukdo šiais malonumais mėgautis, atmetama. Požiūrį į vertybes geriausiai atspindi šelmiškajame folklore tarpstančios vadinamosios antipatarlės – tradicinių patarlių išmintį paneigiantys, neretai tradicinius tekstus parodijuojantys posakiai: *Geriausias žmogaus draugas – moteris* VDU ER 468/48; *Geriau organas saujoj negu merga laukuose* VDU ER 473/114; *Darbas mums kaip šventė, o per šventę mes nedirbam* VDU ER 473/92; *Nepagėręs degtinėlės, nepatapsi kareivėliu* VDU ER 473/104; *Nikotinas – vitaminas, alkoholis – mano brolis* VDU ER 473/97.

Išvados

Telefoninis folkloras – XXI a. folkloras, viena iš naujausių folkloro gyvavimo formų. Telefonu siunčiamos žinutės yra šiuolaikinio jaunimo modernus saviraiškos būdas. Tačiau pasaulio modeliavimo tendencijų analizė rodo, kad modernėdamas folkloras nepraranda ryšio su tuo, kas archetipiška. Išskirti du antinomiški pasaulio modeliai byloja, kad nūdienos žmogaus mąstyme labai reikšminga išlieka opozicija aukšta – žema. Abiejų modelių žinutėse kalba sukasi apie tą patį – jaunuolių tarpusavio trauką. Tik meiliosiose žinutėse šioji trauka įgyja sudvasintos meilės pavidalą ir yra sakralizuojama, pasitelkiant dangaus bei sapno simboliką, o šelmiškiosiose, panaudojant karnavalizacijos priemones, ryškinamas kūniškasis šios traukos aspektas.

LITERATŪRA

- Ališanka Eugenijus 1998. *Vaizdijantis žmogus: Sacrum sklaida kultūroje*, Vilnius.
- Skabeikytė-Kazlauskienė Gražina 2003. Telefoninis folkloras, *Tautosakos darbai*, [t.] XIX (XXVI), p. 265–266.
- Бахтин М. 1990. *Творчество Франсуа Рабле и народная культура средневековья и Ренессанса*, 2-ое издание, Москва.

WORLD MODELING TENDENCIES IN THE YOUTH TELEPHONIC FOLKLORE

GRAŽINA SKABEIKYTĖ-KAZLAUSKIENĖ

Summary

The subject of the article comprises messages sent by mobile phones and preserving a more-or-less steady pattern. It is a new variety of folklore that appeared in Lithuania around the turn of the century. World modeling tendencies in the youth telephonic folklore are analyzed in the article, with special emphasis on time, space, subject and the expressed values. Two main world models are discerned, that are provisionally called love messages and wicked messages. It is concluded, that opposition *high* vs. *low* retains its significance in ways of thinking of a modern person as well. In the messages of both kinds, mutual attraction of young people is expressed. The essential difference is, that in love messages this attraction acquires form of animate love and is hallowed by invoking symbols of heaven and dream, while in the wicked messages carnal aspect of this attraction is highlighted using carnival implements.

Gauta 2007-02-14